

Бранко Стјевановић

ТРИПУТ

КАД ГОСПОД ДА

Кад Господ да песма да кане,
да се прогукне о животу,
домамиш туге одабране
и преточиш их у доброту.

Не запоставиш прекор мајке,
очинску бољку, вај војника,
скаредност збиље, крхкост бајке,
честити осмех залудника...

Узљубиш редом ствари, људе,
кад да Господ да сину речи.
И чула ти се сва пробуде,
ослободи се све што скриваш.

То те окрепи, позалечи,
и самом себи лакши биваш.

ПРОБАЈ ДА ВИДИШ

Пробај да видиш. Распали машту.
Ено ми оца: стари аскета,
руком видара негује башту
од овог и од оног света.

Ето и мајке – пошла на воду.
Раме јој притисла обрамица.
Упокојена, лебди при ходу,
босонога, детињег лица.

Не померај се, посматрај равно.
Горе и твојих рођених има.

Нас тамо нема – ми смо давно
(то је већ рана, жива и љута)
у свађи с небом, са сазвежђима,
залутали, скрајнути с пута.

ДРИНА

За Тању М. Јовановић

Није ово песма какви су таласи,
богомдане воде плаховите Дрине.
Слутиш – чезнеш за њом. Слутиш, остала си
жедна њеног сребра, њене месечине.

Од своје лудости саздаћу ти крила,
да се винеш лирском стиху у висине,
не би ли изнова девојчица била.
Тада би се сита нагледала Дрине.

Није ово песма каква си ти сама
кроз коју вијуга посестрима Дрина.
Ломећи се тако међу годинама,
постајеш полако њена верна слика.
Душа ти је, видим, препуна кривина,
ледених вирова и утопљеника.